

се катери по гърба на морето, размахва разкжсаниѣ си платна и кръстосва наоколо, за да си подбере пжтъ къмъ пристанището. А вѣтърътъ го е грабналъ и го носи все насреща къмъ Циганската скеля. Корабътъ се върти, завива въ джга, опитва се да прави зигзаги, но вѣтърътъ и морето си играятъ съ него. Той издига носа си надъ вѣтъра — а водата прелива презъ носа му. Той отпраща легналитѣ си бордове надъ водата — а вѣтърътъ го проваля на друга страна. А той все пакъ иде, расте и все повече размахва отворенитѣ наповина платна.

— Ще излѣзе! — казва единъ брадясалъ мжжъ.

И Богданъ се увлича като другитѣ. И той като тѣхъ се вживява въ сждбата на кораба, диша съ него, изпитва неговия страхъ и неговитѣ надежди.

— Майстори сж, ще го изкаратъ! — обажда се единъ морякъ въ воененъ шинелъ.

Ненадѣйно вѣтърътъ се обръща, подхваща кораба изотзадъ и го понася къмъ вълнолома. Той сега държи курсъ влѣво, но морето го влѣче направо къмъ каменнитѣ блокове. Въ последния мигъ, като по нѣкакво чудо, той се провира край фара, близва преднитѣ му скали, извива се, лѣга и гребва вода. Голѣма разбита вълна го подема и го хвърля въ пристанището. Хората му тичатъ и свличатъ платната, корабътъ стига въ по-тиха вода, тежкиятъ шумъ на котвенитѣ вериги се разнася наоколо. Застава неподвижно. По улицитѣ къмъ пристанището забързватъ хора.

Отъ тритѣ мачти на кораба едната е строшена наполовина. Платната разкжсани. Вжжетата разбъркани. Вериги и греди нахвърляни въ безреденъ купъ. Цѣлата гимия лежи на една страна — или